

13.NAROD I RASA

Postoje istine koje tako upadljivo leže na putu da ih upravo zbog toga običan svet ne može ni da vidi niti bar da primeti. Taj svet prolazi pored takvih istina koje budu oči ponekad kao slep i veoma je njima iznenađen kada izgleda neko otkrije ono što bi svi morali da znaju. Na stotine hiljada naokolo leži Kolumbovih jaja, samo se Kolumbi retko mogu sresti. Tako lutaju ljudi bez izuzetka u vrtu prirode naokolo, uobražavaju sebi da gotovo sve poznaju i znaju, i prolaze ipak sa malo izuzetaka kao slepi pored jednog najupadljivijeg načela svoje vladavine: unutrašnje zatvorenosti vrsta svih živih bića na ovoj zemlji. Već i površan pogled pokazuje kao gotovo nepromenljiv osnovni zakon svih bezbrojnih izražajnih oblika životne volje prirode, njenu u sebi zaokruženu i ograničenu formu rasplodavanja i razmnožavanja. Svaka životinja pari se samo sa svojim sadrugom iz iste vrste. Senica odlazi ka senici, zeba - zebi, roda k' rodi, poljski ka poljskom mišu, kućni ka kućnome mišu, vuk ka vučici itd. Samo izvanredne okolnosti mogu ovo da izmene, u prvom redu prinuda zarobljeništva kao i jedna druga nemogućnost parenja u okviru iste vrste. Ali onda počinje priroda da se svim sredstvima suprotstavlja protiv toga i njen vidljivi protest sastoji se ili u uskraćivanju dalje sposobnosti razmnožavanja za bastarde ili ograničava plodnost kasnijih potomaka u najvećem broju slučajeva opet ona oduzima imunitet otpornosti protiv bolesti i neprijateljskih napada.

To je samo suviše prirodno.

Svako ukrštanje dvaju ne sasvim isto visokih bića, daje kao produkt jedno srednje stvorenje između visine obeju roditelja. To dakle znači: mladunče će svakako biti više nego raso niža polovina roditeljskog para, samo ne i tako visoka kao viša polovina roditeljskog para. Shodno tome, ono će kasnije u borbi protiv ove više podleći. Ali, takvo parenje suprotstavlja se volji prirode za više negovanje života uopšte. Uslov za ovo nije u povezivanju više i manje vrednih, nego u bezuslovnoj pobedi onih prvih. Jači mora da vlada, a ne da se pretapa sa slabijim, da bi tako žrtvovao sopstvenu veličinu.

Samo rođeni slabić može ovo da oseća kao užasno, ali zato je on ipak na kraju samo jedan slab i ograničen čovek; jer da ovaj zakon ne vlada, bio bi dakako nezamisliv svaki pretpostavljeni viši razvoj svih organskih živih bića.

Posledica ovoga u prirodi opštevažećeg nagona za čistotom rase nije samo oštro razgraničenje pojedinih rasa ka spolja, nego i njihova harmonična vrsta bića u samoj sebi. Lisica je uvek lisica, guska je guska, tigar je tigar, itd; a razlika može u najvećem da bude u različitoj meri snage, jačine, pameti, snalažljivosti, istrajnosti itd. pojedinih jedinki. Ali nikad se neće moći naći jedna lisica koja bi prema svom unutrašnjem svojstvu mogla imati humane prohteve prema guskama, kao što isto tako ne postoji jedna mačka sa prijateljskom naklonošću ka miševima. Stoga nastaje i ovde međusobna borba, manje usled unutrašnje odbojnosti recimo, a više zbog gladi i ljubavi. U oba slučaja priroda posmatra mirno, čak zadovoljno. U borbi za hleb nasušni, podleći će sve slabo i bolešljivo, manje odlučno, dok će borba

mužjaka za ženku samo najzdravijem dati pravo na oplodavanje ili pak mogućnost za to. Ali uvek je borba sredstvo za unapređenje zdravlja i otporne snage vrste, a stoga i uzrok za viši razvoj istih. Da je tok bio drugi, onda bi prestalo svako dalje i više formiranje, a nastupilo bi pre ono suprotno. Jer, pošto minorno prema svome broju preteže onome najboljem, onda bi se pri istom životnom održanju i mogućnostima daljeg rasplodavanja lošije mnogo brže razmnožavalo, da bi na kraju ono najbolje moralo neumitno da odstupi. Dakle, mora da se preduzme jedna korektura u korist boljega. A ovu opet osigurava priroda, time što slabiji deo podvrgava tako teškim životnim uslovima, da se već i usled njih ograniči broj, a ostatak najzad više ne bude prepušten bez obzira razmnožavanju, nego mu se ovde vrši jedan novi bezobziran izbor prema snazi i zdravlju.

Ali ma koliko ona već malo želi parenje slabijih pojedinih živih bića sa jačima, utoliko manje još i stapanje viših rasa sa nižim, jer bi naravno u drugom slučaju možda ceo njen rad na odnegovanju viših vrsta, koji možda traje stotinama hiljada godina, bio jednim udarcem otrt. Istorijsko iskustvo pruža ovde bezbrojne dokaze.

Ono pokazuje u

zastrašujućoj jasnosti da pri svakoj mešavini krvi Arijevca sa nižim narodima, izlazi kao rezultat kraj nosioca kulture. Sevema Amerika, čije se stanovništvo u daleko najvećem delu sastoji od germanskih elemenata, a koje se samo vrlo malo mešalo sa nižim obojenim narodima, pokazuje jedno drugo čovečanstvo i drugu kulturu nego Centralna i Južna Amerika, u kojima su se došljaci poglavito romanskog porekla ponekad u velikom obimu mešali sa urođenicima. Na ovom jednom primeru već može se jasno i raspoznatljivo spoznati dejstvo mešanja rasa. Rasno čist i neizmešano preostali German, američkog kontinenta uzdigao se do gospodara istoga; on će ostati

gospodar toliko dugo dok god i on ne padne žrtvom krvnog skrnavljenja.

Rezultat svakog rasnog ukrštanja je, dakle, sasvim kratko rečeno, uvek sledeće:

a) opadanje nivoa više rase;

b) telesni i duhovni nazadak, a time početak jednog iako laganog, a ono ipak sigurno trajnog oboljenja koje sve više uzima maha.

Takav jedan razvoj uvesti, međutim, ne znači ipak ništa drugo nego činjenje greha protiv volje večnog Stvaraoca. Ali kao greh se ovaj čin i nagrađuje. Time što čovek pokušava da se odupre gvozdenoj logici prirode, upada on u borbu sa osnovnim zakonima, kojima i sam on ima da zahvali svoje bitisanje kao čovek. Tako njegovo delanje protiv prirode mora da dovede do njegove sopstvene propasti. A ovde, naravno, nastupa prava jevrejsko drska ali isto tako glupava primedba modernog pacifiste: "pa čovek upravo i prevladava prirodu!" Milioni trabunjaju ovu jevrejsku besmislicu bez razmišljanja i na kraju zaista uobražavaju da i sami predstavljaju neku vrstu nadvladalaca prirode; pri čemu im ipak kao oružje ništa drugo nije na raspolaganju do jedna ideja, a još k' tome i jedna tako mizerna, da se prema njoj zaista i ne može predstaviti sebi nikakav svet.

Samo, nezavisno sasvim od toga da čovek ni u jednoj stvari nije uspeo da nadvlada prirodu, nego u najboljem slučaju pokušao da podigne jedan ili drugi skut njenog ogromnog, džinovskog vela, večnih zagonetki i tajni, da on u stvarnosti ništa ne pronalazi, nego sve samo otkriva, da on ne savlađuje prirodu, nego samo na osnovu

saznanja pojedinih prirodnih zakona i tajni se uzdiže do gospodara onih drugih živih bića kojima to znanje upravo nedostaje - dakle, sasvim nezavisno od toga ne može jedna ideja da prevlada osnove postojanja i bitisanja čovečanstva, jer sama ideja dakako zavisi od čoveka. Bez čoveka ne postoji nijedna ljudska ideja na ovom svetu, stoga i ideja kao takva ipak uslovljena postojanjem ljudi i time i svih zakona, koji su stvorili

osnove za ovo bitisanje. I ne samo to! Određene ideje su čak vezane i za određene ljude. Ovo važi najčešće upravo za takve misli, čiji sadržaj svoje poreklo nema u jednoj

egzaktnoj naučnoj istini, nego u svetu osećanja ili, kao što je danas uobičajeno da se tako lepo i jasno izrazi, koji odražava "jedan unutrašnji doživljaj". Sve ove ideje, koje ničeg zajedničkog nemaju sa hladnom logikom po sebi, nego predstavljaju čisto ispoljavanje osećanja, etičke predstave itd. prikovane su za život ljudi, čijoj duhovnoj snazi predstava i stvaralaštva one imaju da zahvale za svoju egzistenciju. Ali, upravo tada je ipak održanje tih određenih rasa i ljudi preduslov za postojanje tih ideja. Ko bi, na primer, zaista od srca želeo pobedu pacifističke misli na ovom svetu, morao bi da se svim sredstvima založi za osvajanje sveta od strane Nemaca; jer ako bi to ispalo obrnuto, veoma lako bi sa poslednjim Nemcem izumro i poslednji pacifista, pošto ostali svet jedva da je tako dugo ukopao u ovu prirodu suprotnu takođe i razumu suprotnu besmislicu, kao što je na žalost to slučaj sa našim sopstvenim narodom. Moralo bi se to, dakle, hteo to neko ili ne, s' ozbiljnim htenjem odlučiti da se vode ratovi, da bi se došlo do pacifizma.

Ovo i ništa drugo je i nameravao američki usrećitelj sveta Vilson; bar su tako verovali naši nemački fantasti – čime je opet naravno i postignut cilj. A stvarno je pacifističko humana ideja možda sasvim dobra onda kada najviše stojeći čovek prethodno sebi u takvom jednom obimu osvoji i potčini svet, koji ga onda učini jedinim gospodarom zemljine kugle. Ovoj ideji onda nedostaje mogućnost jednog štetnog dejstva u upravo onoj meri u kojoj njena praktična primena postaje retka i konačno nemoguća. Dakle, prvo borba a onda možda pacifizam. U drugom slučaju je čovečanstvo prevazišlo vrhunac svoga razvoja, a kraj nije vladavina nekakve etičke ideje, nego varvarstvo i u

tom sledu kaos. Ovde naravno može ovaj ili onaj i da se smeje, samo ova planeta je plutala već milionima godina kroz etar bez ljudi i ona može jednom ponovo isto tako da se kreće, ako ljudi zaborave da oni svoj viši život ne zahvaljuju idejama nekih suma- nutih ideologija, nego spoznaji i bezobzirnoj primeni čvrstih prirodnih zakona. Sve čemu se mi danas na ovoj zemljinoj kugli divimo, nauka, umetnost, tehnika i pronalazaštvo -samo je stvaralački proizvod malog broja naroda možda u prvobotno praiskonskom vremenu jedne rase. Od njih zavisi i postojanje cele ove kulture. Ako oni propadnu, onda tone sa njima i lepota ove zemlje u grob.

I ma koliko, na primer, na ljude može da utiče tlo, tako isto i rezultat tih uticaja uvek može da bude različit, već prema rasi koja je u pitanju. Mala plodnost jednog životnog prostora može jednu rasu da podstakne na najveća dostignuća, kod jedne druge ono će samo biti uzrok za najgore siromaštvo i konačnu pothranjenost sa svim njenim posledicama. Uvek je unutrašnja nadarenost naroda odlučujuća za način dejstva spoljnih uticaja, što kod jednih vodi ka izgladnjavanju, podstiče druge u predani rad.

Sve velike kulture prošlih vremena propadale su samo zbog toga, jer je ranije stvaralačka rasa odumirala od prljanja svoje krvi. Uvek je poslednji razlog takve jedne propasti pogrešna procena da sve kulture su zavisne od čoveka a ne obratno, da dakle, da bi se jedna određena kultura sačuvala, mora da se održi čovek koji je stvara. Ovo održanje je, međutim, vezano za čvrsti zakon nužnosti i prava pobeđe najboljeg i najjačeg. Ko hoće da živi taj se dakle bori, i ko neće da se bori na ovom svetu večnog ringa, ne zaslužuje život.

Čak i kada je to zaista tako strašno - to je upravo i samo tako! No, sigurno ipak je daleko strašnija sudbina ona, koja pogađa onog čoveka, koji veruje da može da prevlada prirodu i u osnovi uzev, ipak je samo omalovažuje. Siromaštvo, nesreća i bolesti su onda njen odgovor! Čovek koji ne uviđa i ne vodi računa o rasnim zakonima, zar da zaista ubija svoju sreću koja njemu izgleda da je podređena. On sprečava pobeđnički pohod najboljih rasa, ali time i preduslov za celokupan ljudski napredak.

Sledstveno tome on se onda uvršćuje, opterećen osećajnošću čoveka, u prostor bespomoćne životinje.

Izlišan bi bio početak da se oko toga sporimo, koja rasa ili koje rase su bile prvobitni nosioci ljudske kulture i time stvarni zasnivači onoga što mi danas sveobuhvatno naznačavamo rečju čovečanstvo. Jednostavnije je da se ovo pitanje postavi za sadašnjicu, a ovde se onda daje i odgovor koji je lak i jasan. Ono što mi danas pred nama vidimo kao ljudsku kulturu, kao rezultate umetnosti, nauke i tehnike, gotovo je isključivo stvaralački proizvod Arijevaca. Ali, upravo ova činjenica ne dozvoljava neobrazloženi povratni zaključak, da je on sam bio zasnivač višeg ljudstva uopšte nego da predstavlja pratip i onoga što mi razumemo pod rečju "čovek". On je Prometej čovečanstva iz čijeg svetlog tela je iziskrila božanska iskra genija za sva vremena, koji uvek iznova paleći ovu vatru, koja kao saznanje osvetljava noć ćutljivih tajni omogućava ljudima da se vinu putem vladaoca nad ostalim bićima ove zemljine kugle. Ukoliko se on isključi - duboka tama će onda možda već posle nekoliko hiljada godina se ponovo spustiti na zemlju, a ljudska kultura će propasti i svet će opusteti.

Ako bi se čovečanstvo podelilo u tri vrste: u zasnivače kulture, u nosioce kulture i razarače kulture, onda bi svakako kao predstavnik prve vrste došao u pitanje samo Arijevac. Od njega potiču fundamenti i zidine svih ljudskih tvorevina, a samo su spoljna forma i boja uslovljeni odgovarajućim karakternim crtama pojedinih naroda. On liferuje moćni građevinski materijal i planove za svakojaki ljudski napredak, a samo način realizacije toga odgovara vrsti bića pojedinih rasa. Za nekoliko decenija će, na primer, ceo istok Azije jednu kulturu nazvati svojom, čiji će poslednji temelj isto tako biti helenski duh i germanska tehnika, kao što je kod nas slučaj. Samo će spoljna forma – bar delom - nositi crte azijske vrste bića. Nije tačno, kao što neki misle, da

Japan za svoju kulturu uzima evropsku tehniku, nego će se evropska nauka i tehnika stapati japanskim svojstvima. Osnova stvarnog života nije više posebna japanska kultura, iako ona - jer spolja više upada u oči Evropejcima zbog unutrašnje razlike, određuje boju života, nego moćni naučno-tehnički rad Evrope i Amerike, dakle arijevskih naroda. Na tim dostignućima isključivo može i istok da sledi opštem ljudskom napretku. Ovo daje osnove borbe za svakodnevni hleb,

stvara oružje i oruđe za to, a samo spoljna izrada se postepeno prilagođava japanskom biću. Ali ako bi od danas svako dalje arijsko uticanje na Japan izostalo, da pretpostavimo da Evropa i Amerika propadnu, onda bi mogao kratko vreme još da potraje sadašnji uspon Japana u nauci i tehnici. Samo već za malo godina bi bunari presušili, japanska svojevrsnost bi dobila, ali bi današnja kultura okoštala i ponovo utonula u san, iz koga je ona pre sedam decenija uticajem arijskog kulturnog talasa trgnuta. Stoga je, upravo tako kao što današnji japanski razvoj zahvaljuje svoj život arijskom poreklu, jednom i u svojoj prošlosti takođe strani uticaji i strani duh bio pobuđivač tadašnje japanske kulture. Najbolji dokaz ovde daje činjenica kasnijeg okoštavanja i potpunog koćenja. Ono može kod jednog naroda samo onda da nastane, ako se ranije stvaralačko rasno jezgro izgubilo ili je kasnije nedostajalo spoljno delovanje, koje je dalo podsticaj i materijal za prvi razvoj na kulturnom polju.

Ali, stoji čvrsto da jedan narod prima svoju kulturu u bitnim osnovnim materijalima od stranih rasa, prihvata je i prerađuje, da bi onda izostankom daljih spoljnih uticaja uvek iznova se okoštavala, i onda se takva jedna rasa svakako može označiti kao "kulturno noseća", ali nikada kao "kulturno stvaralačka". Jedno ispitivanje pojedinih naroda sa ovoga stanovišta daje činjenicu da se gotovo svagda ne radi o prethodno kulturno zasnivajućim, nego gotovo uvek o kulturo nosećim. Uvek se, na primer, iskazuje sledeća slika njihovog razvoja:

Arijska plemena potčinjavaju - često uz smešno malu svoju narodnu brojčanost - strane narode i razvijaju sada, podstaknuti posebnim životnim uslovima nove oblasti (plodnost, klimatska stanja, itd.) kao i u prednosti zbog količine na raspolaganju postojeće pomoćne snage u ljudima nižih vrsta, njihove u njima dremajuće duhovne i organizatorske sposobnosti. Oni ostvaruju za često malo milenijuma, pa čak i vekova, kulture koje su prvobitno potpuno nosile unutrašnje crte njihovog bića, prilagođeno gore već naznačenim posebnim svojstvima tla kao i potčinjenih ljudi. Ali se na kraju

osvajajući ogreše o onaj svoj na početku poštovani princip održavanja čistote svoje krvi, počinju da se mešaju sa podjarmljenim urođenicima i završavaju time svoje sopstveno bitisanje; jer slušaju sagrešenja u raj, još uvek je naravno sledovalo i isterivanje iz istoga.

Posle hiljadu godina i više, često onda se pokazuje poslednji vidljivi trag nekadašnjeg naroda gospodara u svetlijem tonu kože, koji je njegova krv ostavila podjarmljenoj rasi, i ujednoj okoštaloj kulturi koju je onako nekadašnji stvaralac zasnovao. Jer tako kao što se u krvi potčinjenih izgubio stvarni i duhovni osvajač, izgubilo se takođe i pogonsko gorivo za baklju ljudskog kulturnog napretka! Kao što boja kože od krvi nekadašnjih gospodara zadržava jedan laki odsjaj kao uspomenu na iste, isto tako je i noć kulturnog života blago osvetljena preostalim tvorevinama nekadašnjih lučonoša. One svetle kroz sve opet iznova dolazeća varvarstva i bude kod posmatrača bez misli u momentu samo često pomisao, da pred sobom vidi sliku sadašnjeg naroda, dok je to u stvari samo ogledalo prošlosti, u koje on gleda. Može se onda dogoditi da takav jedan narod drugi put, pa čak i još i češće, za vreme svoje istorije dospe u dodir sa rasom svoga nekadašnjeg kulturnog donosioca, a da nije potrebno ni da postoji neko sećanje na ranije susrete. Nesvesno će se ostatak nekadašnje gospodarske krvi okrenuti novoj pojavi i ono što je tek

samo bilo moguće prinudom, sada se može postići sopstvenom voljom. Jer novi kulturni talas održaće svoj nastup i istrajaće toliko dugo, dok njegovi nosioci ponovo ne potonu u krvi stranih naroda. Zadatak jedne buduće istorije kulture i sveta biće da u tom smislu ispituje, a ne da se uguši u interpretiranju spoljnih činjenica, kao što je ovo, na žalost, isuviše često slučaj kod naše današnje istorijske nauke.

Već iz ove skice razvoja "kulturno nosećih" nacija iskazuje se takođe i slika postojanja, delovanja i propadanja stvarnih zasnivača kulture na ovoj zemlji - samih Arijevaca, kao što u svakodnevnom životu takozvanom geniju treba poseban povod, čak često formalan poticaj, da bi zablistao, tako i genijalnoj rasi u životu naroda. U monotoniji života što i značajni ljudi uobičajavaju da izgledaju beznačajni i da jedva štrče iznad proseka svoje okoline; međutim, čim dođu u situaciju u kojoj bi drugi klonuli ili se zbunili, iz neupadljivog prosečnog deteta upadljivo izrasta genijalna priroda, ne retko na čuđenje svih onih koji su ga do sada viđali u osrednjosti građanskog života - zato što i prorok retko da nešto vredi u sopstvenoj zemlji. Da bi se ovo posmatralo nigde nema više prilike nego u ratu. Iz naizgled bezazlene dece iznenadno u časovima nevolje, kad drugi klonu, izrastaju junaci neustrašivo odlučni, sa ledenom hladnoćom prosuđivanja. Ako ovaj čas ispita ne bi došao, jedva da bi neko naslutio da je u golobradom dečaku skriven mladi junak. Gotovo uvek je potreban bilo kakav poticaj da bi se izazvao genije. Udarac sudbine, koji jednog čoveka obara na zemlju, kod drugog iznenada nailazi na otpor, a razbijanjem ljuštore svakodnevce se pred očima začuđenog sveta pojavljuje dotad skriveno jezgro. On se onda opire i ne želi da veruje da je njegova naizgled ista priroda odjednom neko drugo biće; dešavanje koje se ponavlja kod svakog značajnog ljudskog deteta. Iako izumitelj, na primer, svoju slavu zasniva tek na dan svog otkrića, pogrešno je ipak misliti da bi i genijalnost po sebi tek u tom času ušla u čoveka - iskra genija postoji u glavi stvaralački stvarno nadarenog čoveka od časa rođenja. Prava genijalnost je uvek urođena a nikad nije navika niti pak naučena.

Ovo, međutim, kao što je već pomenuto, ne važi samo za pojedinačnog čoveka već i za rasu. Kreativno aktivni narodi su oduvek i iz osnove stvaralački obdareni, i onda kad to očima površnog posmatrača nije prepoznatljivo. I ovde je prividno priznanje moguće uvek samo u pratnji izvršenih dela, pošto ostali svet nije sposoban da prepozna genijanlost po sebi, već vidi jedino njegove vidljive pojavnosti u formi izuma, otkrića, građevina, slika itd, ali i ovde često potraje dok ona ne uspe da se probije do ove spoznaje. Baš kao što u životu pojedinačnog značajnog čoveka genijalna ili pak izvanredna obdarenost, pokrenuta tek naročitim povodima, teži samo praktičnom ostvarenju, i u životu naroda stvarno iskorišćenje postojećih stvaralačkih snaga i sposobnosti može često da usledi tek ako za to postoje određene pretpostavke. To najjasnije možemo videti na onoj rasi, koja je bila i jeste nosilac razvoja ljudske kulture - na Arijevcima. Čim ih sudbina dovede u posebne prilike, njihove postojeće sposobnosti počinju da se razvijaju u sve bržem sledu, ili da se pretaču u opipljive forme. Kulture koje osnivaju u takvim slučajevima se skoro uvek odlučujući određuju postojećim tlom, datom klimom - i pokorenim ljudima.

Ovo poslednje je svakako skoro najpresudnije. Što su tehničke pretpostavke za kulturnu aktivnost primitivnije, to je neophodnije prisustvo ljudskih pomoćnih snaga, koje onda, organizaciono okupljene i primenjene, treba da zamene snagu mašine. Bez ove mogućnosti korišćenja nižih ljudi, Arijevac nikad ne bi mogao da načini prve korake ka svojoj kasnijoj kulturi; upravo onako kao što on bez pomoći pojedinih pogodnih životinja, koje je znao da pripitomi, ne bi došao do tehnike, koja mu sada dozvoljava da mu polako, upravo ove životinje više ne budu potrebne. Izreka: "Crnac je ispunio svoju dužnost, Crnac može da ide", ima na žalost svoje najdublje značenje. Vekovima je konj morao da služi čoveka i pomaže da se postave osnove jednog razvoja koji opet, zbog automobila, samog konja čini suvišnim. Za nekoliko godina će prekinuti svoj rad, samo bi bez njegove ranije saradnje čovek možda teško došao tamo gde je danas. Tako je za stvaranje viših kultura prisustvo nižih ljudi bilo jedna od najbitnijih pretpostavki, zato što su samo oni mogli da zamene nedostatak tehničkih pomoćnih sredstava, bez kojih se, međutim, neki viši razvoj uopšte ne bi mogao zamisliti. Sigurno je da se prva kultura čovečanstva manje temeljila na pripitomljenoj životinji nego na iskorištavanju nižih ljudi. Tek nakon porobljavanja pokorenih rasa, ista sudbina je počela da pogađa i životinje, a ne obrnuto, kako bi neki hteli da veruju. Jer je ispred pluga najpre išao pobeđeni - i tek nakon njega konj. Samo pacifističke budale mogu ovo ponovo smatrati znakom ljudske izopačenosti, a da pri tom ne shvataju da je ovaj razvitak upravo morao da se odigra, da bi se konačno dospelo do mesta sa kog danas ovi apostoli mogu svoje brbljarije da iznose na videlo. Napredak čovečanstva je poput penjanja po beskrajnim lestvama; ne ide se na više a da se prethodno ne pređu donje stepenice. Tako je Arijevac morao da ide putem, koji mu je pokazivala stvarnost, a ne onim o kom sanja fantazija modernog pacifiste. Ali put stvarnosti je tvrd i težak, no on dovodi konačno donde, odakle ih, na žalost, u stvari pre udaljuje no što ih približava.

Nije slučajno, dakle, da su prve kulture nastale tamo gde je Arijevac, susrevši se sa nižim narodima, njih podjarmio i potčinio svojoj volji. Oni su tada bili prvi tehnički instrument u službi kulture u nastanku. Time je bio jasno označen put kojim Arijevac treba da ide. Kao porobljivač je pokorio niže ljude i uredio njihovu praktičnu delatnost pod svojim zapovedništvom, prema svojoj volji i za svoje ciljeve. Samo, time što ih je doveo do takve korisne, iako teške delatnosti, ne samo da je zaštitio život pokorenih, već im je čak možda dodelio sudbinu koja je bila bolja nego njihova ranija takozvana "sloboda".

Dok god je bezobzirno održavao stanovište gospodara, ne samo da je stvarno ostajao gospodar, već je i održavao i uvećavao kulturu. Zato što je ova počivala isključivo na njegovim sposobnostima, a time i njegovom održavanju sebe sama. Kako su podanici takođe počeli da se uzdižu, te se verovatno i jezički približili porobljivaču, pao je zid između gospodara i slugu. Arijevac se odrekao čistote svoje krvi, pa je zbog toga izgubio boravak u raju koji je stvorio za sebe. On je potonuo u mešanju rasa, postepeno sve više gubio svoju kulturnu sposobnost, dok na kraju nije počeo ne samo duhovno već i telesno da više lici na podanike i prastanovnike negoli na svoje pretke. Neko vreme je još mogao da se hrani postojećim kulturnim

dobrima, ali je onda došlo do obamrlosti i on je konačno pao u zaborav. Tako propadaju kulture i imperije, da bi se oslobodilo mesto za nove tvorevine. Mešanje krvi i time prouzrokovani pad rasnog nivoa su jedini uzrok odumiranja svih kultura; jer ljudi ne propadaju zbog izgubljenih ratova, već zbog gubitka one sile otpora koja je svojstvena jedino čistoj krvi. Ono što na ovom svetu nije dobra rasa je pleva.

Celokupno svetsko istorijsko zbivanje je, međutim, samo ispoljavanje nagona za samoodržanjem rase u dobrom ili lošem smislu. Na pitanje o unutrašnjim uzrocima nadmoćnog značaja Arijevstva može se odgovoriti tako da ih manje treba tražiti u jačoj sklonost ka nagonu za samoodržanjem po sebi, a mnogo više u posebnom načinu ispoljavanja istog. Volja za životom je, subjektivno posmatrano, svuda podjednako velika, a različita jedino u formi stvarnog dejstva. Kod prvobitnih živih bića nagon za samoodržanjem ne prelazi brigu o sopstvenom Ja. Egoizam, kako označavamo ovu strast, ovde ide tako daleko, da sam obuhvata vreme, pa trenutak opet traži sve i ne želi ništa da prepusti budućim časovima. Životinja na ovom stadijumu živi samo za sebe, traži hranu samo za trenutnu glad i bori se samo za sopstveni život. Dok god se,

međutim, nagon za samoodržanjem ispoljava na ovaj način, nedostaje svaka osnova za stvaranje društva, pa bila to i najprimitivnija forma porodice. Već zajednica između mužjaka i ženke, ne samo radi parenja, zahteva proširenje nagona za samoodržanjem, tako što se briga i borba za sopstveno Ja okreću i drugom delu; mužjak ponekad traži hranu i za ženku, najčešće, međutim, oboje traže namirnice za mlade. Skoro uvek jedan štiti drugog, tako da se ovde pokazuju prve, mada beskrajno jednostavne, forme požrtvovanosti. Kako se ovaj osećaj proširuje van granica uskog kruga porodice, pokazuje se i pretpostavka za stvaranje većih saveza, te na kraju formalnih država. I

kod najnižih ljudi na zemlji je ova osobina prisutna u vrlo malom obimu, tako da često ne odu dalje od stvaranja porodice. Što je spremnost za zapostavljanje ličnih interesa veća, utoliko više raste i sposobnost za stvaranje obuhvatnijeg društva. Ova požrtvovana želja za zalaganje ličnog rada i, ako je potrebno, sopstvenog života za druge, je najjača kod Arijevaca. Arijevac nije najveći po svojim duhovnim osobinama samim po sebi, već po meri spremnosti da sve sposobnosti stavi u službu zajednice. Nagon za samoodržanjem je kod njega dostigao najplemenitiju formu, tako što je sopstveno Ja voljno podredio životu celine i, ako trenutak to zahteva, prinosi ga na žrtvu. Uzrok sposobnosti stvaranja i izgradnje kulture, kod Arijevca nije intelektualna nadarenost. Kad bi imao i samo i jedino nju, mogao bi uvek da deluje samo rušilački, a ni u kom slučaju organizatorski; jer najintimnije biće svake organizacije počiva na tome, da se pojedinac drži zastupanja svog ličnog mišljenja, kao i svojih interesa, i oboje žrtvuje u korist većine ljudi. Upravo zaobilaznim putem dobija nazad svoj deo. On tu npr. više ne radi neposredno za sebe samog, već se svojom delatnošću uključuje u okvir celine, ne samo radi sopstvene koristi, nego radi koristi svih. Najdivnije tumačenje ovog nazora nudi njegova reč "rad", pod kojom on ni u kom slučaju ne podrazumeva aktivnost na održanju života samo po sebi, već jedino stvaranje koje ne protivureči interesima celine. U drugom slučaju, ljudsku delatnost, ukoliko služi nagonu za samoodržanjem ne obazirući se na dobro savremenika, označava kao

krađu, lihvarjenje, otimačinu, provalu itd. Ovo uverenje, koje dopušta da interes sopstvenog Ja uzmakne u korist očuvanja zajednice, je odista prva pretpostavka svake istinski ljudske kulture. Samo iz nje mogu da nastanu sva velika dela čovečanstva, koja utemeljitelju donose malu nagradu, ali zato potomcima najvredniji blagoslov. Da, samo iz nje se može razumeti, kako mnogi mogu u poštenju da podnose bedan život, koji njima samima nameće samo siromaštvo i skromnost, a celini osigurava osnove bitisanja. Svaki radnik, svaki seljak, svaki izumitelj, službenik itd. koji stvara, a da pri tom nikad ne može da ostvari sreću i blagostanje, je nosilac ove visoke ideje i onda kada mu dublji smisao njegovog rada uvek ostane skriven. Ali ono što važi za rad kao osnovu izdržavanja ljudi i sveg ljudskog napretka, u još većoj meri je prikladno za zaštitu čoveka i njegove kulture. U predanosti sopstvenog života opstanku zajednice je kruna sveg požrtvovanja. Jedino time se sprečava da ono što ljudske ruke sagrađe, ljudske ruke ponovo poruše ili priroda uništi.

Upravo naš nemački jezik ima reč, koja na divan način označava delovanje u tom smislu: ispunjenje obaveze, to znači, ne zadovoljavati sebe sama, već služiti celini. Principijelno uverenje, iz kog izrasta takvo delovanje, za razliku od egoizma, od koristoljubivosti, nazivamo - idealizam. Pod tim podrazumevamo samo sposobnost žrtvovanja pojedinca za celinu, za svoje bližnje. Koliko je, međutim, samo potrebno, uvek iznova uvidati, da idealizam ne predstavlja suviše ispoljavanje osećanja, već da je u stvari bio, jeste i biće pretpostavka za ono što označavamo kao ljudsku kulturu, tak da je tek on stvorio pojam "čovek". Ovom unutrašnjem uverenju Arijevac zahvaljuje za svoje mesto u ovom svetu, a svet mu zahvaljuje za čoveka; jer je samo on iz čistog duha, oblikovao onu stvaralačku snagu, koja iz jedinstvene veze sirove pesnice i genijalnog intelekta stvara spomenike ljudske kulture. Bez njegovog idealnog uverenja bi sve, i najblistavije sposobnosti duha bile samo duh po sebi, spoljni sjaj bez unutrašnje vrednosti, a nikad stvaralačka snaga.

Ali pošto stvarni idealizam nije ništa drugo do podređivanje interesa i života pojedinca celini, a to opet predstavlja pretpostavku za stvaranje organizacionih oblika svake vrste, on u najdubljoj osnovi odgovara poslednjoj težnji prirode. On sam dovodi ljude do priznavanja prvenstva moći i snazi, i pušta ih da postanu mrvica onog poretka, koji oblikuje i stvara ceo univerzum. Najčistiji idealizam se nesvesno poklapa sa najdubljom spoznajom. Koliko je to tačno i koliko malo veze pravi idealizam ima sa neozbiljnim maštarijama, može se odmah spoznati, ako se neiskvarenom detetu, zdravom dečaku npr. da da presuđuje. Isti dečak, koji ne razumevajući i uz odbijanje stoji nasuprot tiradama "idealnog" pacifista, je spreman da mladi život odbaci za ideal svoje narodnosti. Nesvesno se instinkt ovde pokorava spoznaji dublje neophodnosti

očuvanja vrste, ako je potrebno, na račun pojedinca, i protestuje protiv maštarija pacifističkog brbljivca, koji se u stvari kao, mada našminkani ali ipak kukavički egoista, ogrešuje o zakone razvitka; jer on je uslovljen požrtvovanjem pojedinca u korist celine a ne bolesnim predstavama plašljivih sveznalica i kritičara prirode.

Upravo u vremenima, kad idealni nazor preči da nestane, možemo odmah da prepoznamo pad one snage koja formira zajednicu i tako stvara pretpostavke kulture. Kao što upravo egoizam postaje vladalac nekog naroda, kidaju se lanci reda, i u lovu na sopstvenu sreću ljudi se sa neba strmoglavljuju pravo u pakao. Da,

čak i potomstvo zaboravlja ljude koji su služili samo svojoj koristi, a slavi junake koji su se odricali sopstvene sreće.

Najjaču suprotnost Arijevcu predstavlja Jevrejin. Ni kod jednog naroda na svetu nagon za samoodržanjem nije snažnije razvijen nego kod takozvanog izabranog. Kao najbolji dokaz za to može da posluži već i jednostavna činjenica o postojanju ove rase. Gde je narod koji bi poslednjih dve hiljade godina bio izložen tako malom broju promena unutrašnje nadarenosti, karaktera itd. kao jevrejski? Koji je narod konačno učestvovao u većim prevratima kao ovaj - a ipak je uvek iz najjačih katastrofa čovečanstva izlazio isti? Kakva beskrajno žilava volja za životom, za održanjem vrste

govori iz ovih činjenica!

Intelektualne osobine Jevrejina su se iškolovale tokom vekova. On danas važi kao "mudar", a to je u izvesnom smislu uvek i bio. Samo njegov um nije rezultat sopstvenog razvoja, već obuke mišljenja od strane tuđinaca. Ni ljudski duh ne može da se penje u visinu bez stepenica; za svaki korak nagore mu je potreban temelj prošlosti, i to u onom obuhvatnom smislu, u kom se on ispoljava u opštoj kulturi. Svako mišljenje samo neznatnim delom počiva na sopstvenoj spoznaji, a najvećim na iskustvima proteklog vremena. Opšti kulturni nivo snabdeva pojedinog čoveka, a da se on na to i ne obazire, takvim obiljem predznanja, da On, tako naoružan, dalje lakše može da preduzima sopstvene korake. Današnji dečak, na primer, raste u pravom mnoštvu

tehničkih dostignuća poslednjih vekova, tako da se na mnogo toga, što je pre stotinu godina najvećim duhovima još bilo zagonetka, kao na samo po sebi razumljivo više uopšte ne osvrće, iako je to za praćenje i razumevanje našeg napredovanja odgovarajućim oblastima za njega od presudnog značaja. Ako bi čak neka genijalna glava iz dvadesetih godina prošlog veka danas iznenada napustila svoj grob, njegovo i samo duhovno snalaženje u sadašnjem vremenu bi bilo mnogo teže, no što je to slučaj sa prosečno nadarenim petnaestogodišnjim dečakom sadašnjice. Zato što bi njemu nedostajalo sve ono beskrajno prethodno obrazovanje, koje današnji savremenik takoreći nesvesno prima tokom svog rasta usred pojava dotične opšte kulture.

Pošto pak Jevrejin - iz razloga, koji će se odmah pokazati - nikad nije posedovao sopstvenu kulturu, osnove njegovog duhovnog rada su uvek davali drugi. Njegov intelekt se uvek razvijao na svetu kulture, koji ga je okruživao. Nikad se nije dešavalo obrnuto.

Jer, iako nagon za samoodržanjem kod jevrejskog naroda nije bio manji, već pre veći nego kod drugih naroda, iako njegove duhovne sposobnosti vrlo lako mogu da izazovu utisak, da su one dorasle intelektualnoj nadarenosti ostalih rasa, ipak sasvim nedostaje najvažnija pretpostavka jednog kulturnog naroda, idealistički nazori. Želja za žrtvovanjem kod jevrejskog naroda ne prelazi goli nagon za samoodržanjem pojedinca. Prividno jak osećaj pripadnosti je zasnovan na vrlo primitivnom instinktu čopora, kao što se on slično pokazuje kod mnogih drugih bića ovog sveta. Vredna pomena je pri tom činjenica da nagon čopora uvek dovodi do međusobnog potpomaganja, dok god zajednička opasnost čini da to izgleda neophodno ili neizbežno. Isti čopor vukova koji takođe zajednički napada svoj plen,

razdvaja se sa gladi opet na pojedinačne životinje. Isto važi i za konje, koji uvek jedinstveni pokušavaju da se odbrane od napadača, da bi se nakon savladane opasnosti opet raspršili.

Slicno se dešava kod Jevrejina. Njegova želja za žrtvovanjem je samo prividna. Ona postoji samo dotle dok egzistencija svakog pojedinca to čini neophodnim. Čim je, međutim, zajednički neprijatelj pobeđen, svaka preteća opasnost otklonjena, plen spašen, prestaje prividna međusobna harmonija Jevreja, da bi se uzročno postojećim sklonostima ponovo dalo mesta. Jevrejin se ujedinjuje samo ako ga zajednička opasnost na to primorava ili privlači zajednički plen; ako oba razloga otpadnu, odlike ekstremnog egoizma dolaze do izražaja i od složenog naroda dok mahne rukom nastane krvavo zaraćena gomila pacova. Kad bi Jevreji bili sami na ovom svetu, ugušili bi se u prljavštini i smeću kao što pokušavaju da se u borbi punoj mržnje međusobno iskoriste i istrebe, ukoliko potpuni nedostatak svake požrtvovanosti, koji se odražava u njihovom kukavičluku, i ovde od borbe ne napravi pozorište. Dakle, sasvim je pogrešno na činjenici o složnosti Jevreja u borbi, tačnije rečeno, u pljačkanju njihovih bližnjih, pretpostaviti izvesnu idealnu požrtvovanost kod njih. I ovde Jevrejina ne vodi ništa drugo do goli egoizam pojedinca. Stoga je i jevrejska država - koja treba da bude živi organizam za očuvanje i uvećanje jedne rase - teritorijalno potpuno neograničena. Jer određeno prostorno uokvirivanje jedne državne tvorevine uvek pretpostavlja idealističko mišljenje naše države, a naročito pravilno shvatanje pojma rad. Upravo u onoj meri, u kojoj nedostaje ovaj stav, zakazuje i svaki pokušaj stvaranja, pa čak i održanja prostorno omeđene države. Time otpada i osnova na kojoj jedino može da nastane kultura. Stoga je jevrejski narod uz sve prividne intelektualne odlike ipak bez

prave kulture, a posebno bez bilo kakve sopstvene. Jer ono što Jevrejin danas ima od prividne kulture je u njegovim rukama već uništeno dobro drugih naroda.

Kao značajno obeležje pri proceni stava Jevreja prema pitanju ljudske kulture mora se uvek imati u vidu da nikad nije bilo jevrejske kulture i da je prema tome ni danas nema, da obe kraljice umetnosti, arhitektura i muzika, ni za šta izvorno ne mogu da zahvale Jevrejima. Ono što su postigli na polju umetnosti je ili "popravljanje" na gore ili duhovna krađa; uz to Jevrejinu nedostaju one osobine koje odlikuju stvaralačke a time i kulturno obdarene rase. Koliko Jevrejin samo saživljavajući se, bolje reći kvareći, preuzima tuđu kulturu, proizilazi iz toga da ga najčešće možemo naći u umetnosti koja se najmanje oblikuje prema sopstvenom izumu, u glumi. Čak i ovde je on samo "komedija", bolje reći krivotvorac; jer čak i ovde mu nedostaje poslednji zamah do stvarne veličine; čak ni ovde nije genijalni kreator već površni podražavalac, pri čemu sve upotrebljene mere i trikovi ne mogu da zavaraju o unutrašnjoj beživotnosti njegovog dara oblikovanja. Tu jevrejska štampa pomaže na način pun ljubavi tako što o svakom i najprosečnijem šepRTLji, samo ako je Jevrejin, uzvikne takav pozdravni poklič, da ostali svet najzad pomisli kako pred sobom vidi umetnika, dok se u stvari radi o jednom komedijašu.

Ne, Jevrejin nema nikakvu kulturno-stvaralačku snagu, pošto idealizam, bez koga nema stvarnog višeg razvoja čoveka, kod njega ne postoji i nikad nije ni postojao.

Stoga njegov intelekt neće delati stvaralački, već rušilački a u retkim slučajevima možda u najbolju ruku podražujući, a zatim kao prauzor "snage koja uvek želi zlo a stalno dobro stvara". Čovečanstvo napreduje ne pomoću njega nego uprkos njemu. Pošto Jevrejin nikad nije imao državu sa određenim teritorijalnim ograničenjem, pa tako nikad ni neku kulturu nije mogao nazvati svojom, nastalo je shvatanje kao da se ovde radi o narodu koji bi se mogao uračunati u red nomada. Ovo je koliko velika toliko i opasna zabluda. Nomad poseduje određeni ograničeni životni prostor, ali ga ne obrađuje kao seljak sa stalnim boravištem, već živi od prihoda svojih stada sa kojima luta po svojoj zemlji.

Spoljnim razlogom tome se može smatrati mala plodnost nekog tla koje jednostavno ne dopušta naseljavanje. Dublji uzrok leži u neskladu između tehničke kulture nekog doba ili naroda i prirodnog siromaštva nekog životnog prostora. Ima područja u kojima arijevac samo svojom tehnikom koju je razvijao više hiljada godina, može da zagospodari u zatvorenim naseobinama dalekog prostranstva i životne potrebe zadovolji iz njega. Kad ne bi imao ovu tehniku morao bi ili da se kloni ovih oblasti ili da kao i nomad životari u stalnom lutanju, pod pretpostavkom da njegovo hiljadugodišnje vaspitanje i naviknutost na sedelački način života ne učine da mu to izgleda jednostavno nepodnošljivo. Moramo se prisetiti da su se u doba otvaranja američkog

kontinenta brojni arijevcu izborili za svoj život postavljajući zamke, kao lovci itd. i to često u većim grupama, sa ženom i detetom, stalno se seleći, tako da je njihov život potpuno jednak životu nomada. Međutim, čim su njihov sve veći broj i bolja pomoćna sredstva dopustila da iskrče divlje zemljište i odole pristanovnicima, dizalo se sve više naselja u zemlji.

Verovatno je i arijevac prvo bio nomad pa se tokom vremena ustalio, samo zbog toga ipak nikad nije bio Jevrejin! Ne, Jevrejin nije nomad; jer je i nomad imao određeni stav prema pojmu "rad" koji je mogao da posluži kao osnova za kasniji razvoj, ukoliko su za to postojale neophodne duhovne pretpostavke. Idealističko shvatanje kod njega, međutim, postoji, iako beskrajno razvodnjeno, stoga je on i po svom celokupnom biću arijevim narodima možda stran, ali ne nesimpatičan. Nasuprot tome, kod Jevreja ovaj stav uopšte ne postoji; stoga on i nije bio nomad već uvek i samo parazit u telu

drugih naroda. To što pri tom povremeno napušta svoj dosadašnji životni prostor nema veze sa njegovom namerom, već je rezultat izbacivanja koje s' vremena na vreme doživi od zloupotrebljenih naroda u kojima je gostovao. Njegovo širenje je, međutim, tipična pojava za sve parazite; on stalno traži novo plodno tlo za svoju rasu.

Ovo, međutim, zbog toga sa nomadima nema nikakve veze, jer Jevrejin uopšte ne razmišlja o tome da očisti oblast koju zauzme, već ostaje gde jeste i to tako ukorenjeno da ga je i silom vrlo teško isterati. Do njegovog širenja na nove zemlje dolazi upravo u onom trenutku u kom su tamo dati izvesni uslovi za njegov život, a da on pri tom – kao nomad – ne promeni dotadašnje boravište. On jeste i ostaje večiti parazit, nametnik koji se kao štetni bacil sve više širi, dok i samo jedno pogodno plodno tlo na to poziva.

Dejstvo njegovog bitka je isto kao ono nametnika: gde se on pojavi, narod-domaćin odumire nakon kraćeg ili dužeg vremena.

Tako je Jevrejin uvek živeo u državama drugih naroda i tamo stvarao sopstvenu državu koja je uobičavala da jedri maskirana pod oznakom "religiozna zajednica" tako dugo dok spoljne okolnosti nisu dopuštale da se potpuno pokaže njegovo biće. Ako se nekad i osećao dovoljno snažnim da može da bude bez zaštitnog pokrivača, još uvek je puštao da veo padne i bio odjednom ono što drugi ranije nisu hteli da veruju i vide: Jevrejin.

U životu Jevrejina kao parazita u telu drugih naroda i država je zasnovano posebno svojstvo koje je jednom podstaklo Šopenhauera na već pomenutu izjavu da je Jevrejin "veliki majstor u laganju". Život Jevrejina nagoni na laž, i to na neprestanu laž, kao što severnjaka tera da se toplije oblači. Njegov život unutar drugih naroda može da traje samo ako mu uspe da probudi shvatanje da se kod njega ne radi o narodu, već o jednoj, iako posebnoj, "religioznoj zajednici".

To je, međutim, prva velika laž.

Da bi mogao da živi kao parazit naroda mora da posegne za poricanjem svoje unutrašnje svojstvenosti. Što je Jevrejin pojedinac inteligentniji, ova varka mu više uspeva. Da može da dođe dotle da veliki delovi naroda-domaćina najzad ozbiljno poveruju da je Jevrejin zaista Francuz ili Englez, Nemač ili Italijan, iako posebne vere. Naročito državne službe, koje uvek izgledaju nadahnute istorijskim delićem mudrosti, najlakše padaju kao žrtve ove bestidne prevare. Samostalno mišljenje u ovim krugovima ponekad se smatra pravim grehom protiv svetog napretka, tako da čoveka ne sme da zacudi da npr. bavarsko državno ministarstvo ni danas nema blagog pojma da su Jevreji pripadnici jednog naroda a ne "veroisповести", iako bi samo jedan pogled u jevrejsku štampu to odmah pokazao čak i najskromnijem duhu. Svakako da "Jev- rejski eho" još nije službeni list pa je prema tome nemerodavan za razum takvog vladarskog silnika.

Jevreji su uvek bili narod određenih rasnih osobina, a nikad religija, samo je njegov napredak već u rano doba tražio sredstvo koje bi skrenulo neprijatnu pažnju sa njegovih pripadnika. A koje bi sredstvo bilo svrhovitije i istovremeno bezazlenije nego unošenje pozajmljenog pojma "religiozne zajednice"? Jer i ovde je sve pozajmljeno, bolje reći ukradeno - po svom prvobitnom biću Jevrejin ne može da ima religiozno uređenje već i stoga što mu nedostaje idealizam u bilo kom obliku, a time mu je i vera u zagrobni svet potpuno strana. Ne može se zamisliti religija, prema arijevskim shvatanjima, kojoj nedostaje vera u život posle smrti u bilo kom obliku. U stvari ni Talmud nije knjiga pripreme za zagrobni svet već samo za praktičan i podnošljiv zemaljski život. Jevrejska veronauka je u prvoj liniji uputstvo za održavanje čistote krvi Jevreja kao i regulisanja međusobnog komuniciranja Jevreja, još više sa ostalim svetom, dakle sa ne-Jevrejima. Ali i ovde se nikako ne radi o etičkim problemima već o izuzetno skromnim ekonomskim. O moralnoj vrednosti jevrejske verske nastave postoje danas i uvek je bilo prilično iscrpnih studija (ne od strane Jevreja; lupetanja samih Jevreja o tome su naravno prilagođena svrsi) koje su ovu vrstu religije prema arijevskim pojmovima prikazivale upravo jezivom.

Najbolje obeležje daje ipak proizvod ovog verskog vaspitanja - sam Jevrejin. Njegov život je samo ovozemaljski a njegov duh je pravom hrišćanstvu intimno toliko stran, kao što je i njegovo biće dve hiljade godina ranije bilo strano velikom osnivaču nove nauke. On naravno nije tajio svoje mišljenje o jevrejskom narodu, čak je, kad je to

bilo potrebno, posezao za bičem da bi isterao iz Gospodinovog hrama ovog protivnika sveg

čovečanstva, koji je tada, kao i uvek, u religiji video samo sredstvo za poslovnu egzistenciju. Zato je onda Hrist naravno bio stavljen na krst, dok se naše današnje hrišćanske partije ponižavaju i na izborima mole za jevrejske glasove, a kasnije pokušavaju da se sa ateističkim jevrejskim partijama dogovore oko političkih pomeranja, i to protiv sopstvenog naroda.

Na ovoj prvoj i najvećoj laži da Jevreji nisu rasa već religija, zasnivaju se u nužnom sledu dalje laži. U njih spada i laž vezana za jezik Jevreja. On za njega nije sredstvo da izrazi svoje misli, već sredstvo da ih sakrije. Dok govori francuski, misli na jevrejskom a dok struže nemačke stihove, samo proživljava biće svog naroda. Dok god Jevrejin ne postane gospodar drugih naroda mora, hteo ne hteo, da govori njihov jezik, čim bi oni postali njegove sluge, morali bi svi da uče univerzalni jezik (npr. esperanto) tako da bi Jevreji i ovim sredstvom lakše mogli da ovladaju njima. Koliko ceo bitak ovog naroda počiva na stalnoj laži, pokazano je na neuporediv način u "Zapisima mudraca sa Siona" koje Jevreji tako beskrajno mrze. Oni počivaju na falsifikatu, stenju stalno "Frank- furtske novine" u svet; najbolji dokaz za to da su pravi, što mnogi Jevreji nesvesno mogu da urade, ovde je svesno očitovano.

Ali u tome je stvar. Sasvim je svejedno iz koje jevrejske glave potiču ova otkrića, merodavno je, međutim, da ona sa upravo jezivom sigurnošću pokrivaju biće i delatnost jevrejskog naroda i pokazuju ih u njihovim unutrašnjim odnosima i krajnjim ciljevima. Njihovu najbolju kritiku ipak daje stvarnost. Onaj ko istorijski razvoj u poslednjih sto godina ispituje sa stanovišta ove knjige, njemu će i krik jevrejske štampe odmah

postati razumljiv. Jer kad ova knjiga jednog dana postane opšte dobro jednog naroda, i jevrejska opasnost će se već moći smatrati slomljenom. Da bi se upoznao Jevrejin, najbolje je proučiti njegov put kojim se unutar drugih naroda i vekovima kreće. Pri tom je dovoljno pratiti ovo na samo jednom primeru, da bi se došlo do neophodnih saznanja. Pošto je njegov razvitak uvek i u svako doba bio isti, kao što su i narodi koje je proždirao stalno isti, preporučljivo je da se kod takvog razmatranja njegov razvoj podeli na određene odeljke koje ja u ovom slučaju, radi jednostavnosti, obeležavam slovima.

Prvi Jevreji su došli u Germaniju tokom prodora Rimljana i to, kao i uvek, kao trgovci. U olujama Seobe naroda su prividno opet nestali, pa se tako početkom novog i trajnog pojudoavljanja srednje i severne Evrope može smatrati doba stvaranja prve germanske države. Počeo je jedan razvitak koji je uvek bio isti ili sličan, kad god su Jevreji negde nailazili na arijevske narode.

a) Sa nastankom prvih stalnih naselja je Jevrejin iznenada "tu". Dolazi kao trgovac i u početku malo važnosti pridaje prikrivanju svog naroda. Još je Jevrejin, delom možda i zato što je spoljna rasna razlika između njega i naroda-gosta prevelika, njegovo znanje jezika još premalo, a zatvorenost naroda-gosta preoštra, da bi smeo da se usudi da se pojavi kao nešto drugo osim kao strani trgovac. Uz njegovu spretnost i neiskustvo naroda-gosta, zadržavanje njegovog karaktera kao Jevrejina

ne znači za njega nedostatak već pre prednost; strancima se ljubazno izlazi u susret.

b) Postepeno počinje da se polako aktivira u privredi, ne kao proizvođač već isključivo kao posredni član. Po svojoj hiljadugodišnjoj trgovačkoj spretnosti daleko je ispred još uvek nesnalažljivih ali bezgranično časnih arijevaca, tako da već za kratko vreme trgovina preti da postane njegov monopol. Počinje sa pozajmljivanjem novca i to, kao i uvek, sa zelenaškim kamatama. U stvari, on time uvodi kamatu. Opasnost ove nove institucije isprva nije prepoznata, već zbog trenutnih prednosti čak pozdravljena.

c) Jevrejin je potpuno prešao na sedelački način života, tj. on u gradovima i varošicama naseljava posebne kvartove i sve više stvara državu u državi. Trgovinu kao i sve novčane poslove smatra svojom osobitom privilegijom koju bezobzirno iskorištava.

d) Novčani poslovi i trgovina su bez ostatka postali njegov monopol. Njegove zelenaške kamate najzad izazivaju otpor, njegova sve veća drskost u ostalom negodovanje, bogatstvo zavist. Mera se prevrši kada i zemljište uračuna u svoje trgovačke objekte, i omalovaži ga kao prodajnu, bolje reći robu za cenkanje. Pošto on sam nikad ne obrađuje zemljište već ga prosto posmatra kao imovinu za iskorištavanje, na kojoj seljak može da ostane ali uz najbedniju ucenu od strane sadašnjeg gospodara, nenaklonost prema njemu postepeno raste do otvorene mržnje. Njegova krvopijska tiranija postaje toliko velika da dolazi do izgrede protiv njega. Čovek počinje da posmatra stranca sve bliže i otkriva nove odbojne crte i svojstvenosti na njemu, dok jaz ne postane nepremostiv. U vremenima najveće nevolje najzad provaljuje bes protiv njega, i opljačkane i uništene mase posežu za samoodbranom da bi se zaštitile od biča božjeg. Tokom nekoliko stoleća su ga upoznali, pa već sam njegov bitak osećaju istom nevoljom koliko i kugu.

e) Sad Jevrejin počinje da otkriva svoje prave osobine. Sa poniznim ulagivanjem pristupa vlastima, pušta svoj novac da radi i na taj način sebi uvek iznova osigurava dozvolu za novo pljačkanje svojih žrtvi. Ako se bes naroda protiv večite pijavice i razbukti, njega to ni najmanje ne sprečava da se za nekoliko godina iznova pojavi u tek napuštenom mestu i ponovo počne sa starim životom. Nikakav progon ne može da ga odvрати od njegovog nacina iskorištavanja ljudi, nikakav da ga istera, nakon svakog je ubrzo opet tu i to opet onaj stari. Da bi se bar najgore sprečilo počinje se sa oduzimanjem zemljišta njegovoj lihvarskoj ruci, tako što mu se kupovina istog jednostavno zakonski onemogućuje.

f) U meri u kojoj vlast kneževa počinje da raste, gura se sve bliže njima. Moli za dozvole i privilegije, koje uz odgovarajuću nadoknadu rado dobija od gospode koja se uvek nalazi u finansijskim nevoljama. Ako ga to nešto i košta, za nekoliko godina povрати dati novac preko kamate. Prava pijavica koja se smešta na telo nesrećnog naroda, i ne može se skinuti, dok kneževima samim opet ne zatreba novac pa mu

lično puste isisanu krv. Ova igra se uvek iznova ponavlja, pri čemu je uloga tzv. "nemačkih

kneževa" isto toliko žalosna kao i samih Jevreja. Oni su zaista bili božja kazna za njihove drage narode, ova gospoda, a nalaze paralele samo sa raznoraznim ministrima današnjeg doba. Nemačkim kneževima treba zahvaliti, što nemačka nacija nije mogla

da se konačno oslobodi jevrejske opasnosti. Na žalost se ni kasnije u tome nije ništa promenilo, tako da njima Jevreji duguju hiljadu puta zasluženu nadnicu za grehe, koje su nekad počinili nad sopstvenim narodima. Povezali su se sa đavolom i pristali uz njega.

g) Tako hvatajući kneževe u mrežu, vodi ih njihovoj propasti. Polako ali sigurno slabi njihov odnos prema narodima u onoj meri u kojoj prestaju da služe interesima istih, i umesto toga počinju da iskorištavaju svoje podanike. Jevrejin tačno zna njihov kraj i traži mogućnost da to ubrza. On sam pospešuje njihovu večitu finansijsku nevolju, tako što ih sve više otuđuje od stvarnih zadataka, puže oko njih uz najgore laskanje, navodi ih na greh i time sebe čini neophodnijim. Njegova sposobnost, bolje reći beskrupuloznost, u svim novčanim poslovima podrazumeva da se od opljačkanih podanika iznuđuju, čak izrabljuju nova i nova sredstva, a oni nestaju za sve kraće vreme. Tako svaki dvor ima svog "dvorskog Jevrejina" - kako se zovu nakaze koje muče dragi narod do očajanja a priređuju večno uživanje. Koga bi pa čudilo da se ova dika ljudskog roda konačno i spolja okiti i uzdigne u nasledni plemićki stalež, pomažući ne samo da se ova institucija izvrgne podsmehu, već čak da se zatruje?

Sad tek naravno može da na pravi način upotrebi svoj položaj u korist sopstvenog napretka. Konačno treba samo da se krsti da bi došao u posed svih mogućnosti i prava deteta svoje zemlje. Ovaj posao obavlja ne retko na radost crkve zbog osvojenog sina Izrailja zbog uspele prevare.

h) Među Jevrejima sad dolazi do promene. Do sada su bili Jevreji tj. nije se pridavala važnost tome da žele da izgledaju kao nešto drugo, a to se nije ni moglo kraj tako izrazitih rasnih obeležja na obe strane. Još u doba Fridriha Velikog nijednom čoveku nije padalo na pamet da u Jevrejima vidi nešto drugo osim "stranog" naroda, a još je i Gete užasnut pred pomišlju da brak između hrišćana i Jevreja ubuduće neće biti zakonski zabranjen. O bože moj, Gete ipak nije bio nazadnjak ili čak zilot; ono što je iz njega govorilo nije bilo ništa drugo do glas krvi i razuma. Tako je narod - uprkos svim prljavim radnjama dvora - u Jevrejima instinktivno video strano telo u sopstvenom, i u skladu s' tim se postavljao prema njemu.

Sada bi to trebalo da bude drugačije. Tokom više od hiljadu godina je naučio da tako vlada jezikom naroda-gosta, da smatra da može da se usudi da svoje jevrejstvo ubuduće manje naglašava a da u prvi plan više stavlja svoju "nemštinu"; jer ma kako smešno, čak ludo u prvom trenutku izgledalo, dopušta sebi drskost i preobražava se u "Germana", u ovom slučaju dakle u "Nemca". Time počinje jedna od najbesramnijih prevara, koja se može zamisliti. Pošto od nemštine nema odista ništa drugo do veštine da natuca njen jezik - uz to na užasan način - on se u

ostalom nikad nije poistovetio sa njom, cela njegova nemština počiva samo na jeziku. Ali rasa nije samo u jeziku već isključivo u krvi, nešto što niko ne zna bolje od Jevrejina koji vrlo malo važnosti pridaje očuvanju svog jezika a nasuprot tome svu važnost očuvanju svoje krvi. Čovek bez prepreke može da promeni jezik, tj. da se koristi nekim drugim; samo će onda svojim novim jezikom izražavati stare misli; njegovo unutrašnje biće se ne menja. To najbolje pokazuje Jevrejin koji može da govori hiljadu jezika a ipak uvek ostaje Jevrejin. Njegove karakterne osobine su ostale iste, govorio on dve hiljade godina latinski kao trgovac žitom u Ostiji ili zanosio danas na nemački kao krijumčar brašna. On je uvek isti Jevrejin. Da ovu očitost današnji normalan ministarski savetnik ili viši policijski službenik ne shvata je naravno samo po sebi razumljivo, teško da okolo ide stvor sa manje instinkta i duha nego što je ovaj sluga našeg uzornog državnog autoriteta današnjice.

Razlog što Jevrejin odlučuje da odjednom postane "Nemac" je očit. On oseća kako se vlast kneževa koleba, pa zbog toga rano pokušava da nađe podlogu pod nogama. Dalje je njegova novčana vladavina celokupnom ekonomijom već toliko uznapredovala, da on bez posedovanja svih "građanskih" prava ne može duže da podupire ogromnu građevinu, u svakom slučaju ne može doći do daljeg povećanja njegovog uticaja. Ali on želi oboje; jer što se on više penje - to iza vela prošlosti sve slabije izlazi njegov stari, nekad obećani mu cilj, i sa grozničavom požudom njegove najbistrije glave gledaju kako san o svetskoj vladavini opet dolazi u blizinu, na dohvrat ruke. Tako je njegova jedina težnja usmerena na to da potpuno ovlada "građanskim" pravima. To je razlog emancipaciji iz geta.

i) Tako se iz dvorskog polako razvija narodni Jevrejin, to naravno znači: Jevrejin ostaje posle kao i pre u blizini visoke gospode, da, on pre pokušava da se još više uključi u njihov krug, samo se u isto vreme drugi deo njegove rase kači na dragi narod. Kad se pomisli koliko se ogrešio o masu tokom vekova, kako ju je uvek iznova nemilosrdno cedio i isisavao, kad dalje i razmišljamo kako je narod zbog toga postepeno učio da ga mrzi i na kraju u njegovom bitku zaista vide samo kaznu neba za druge narode, može se razumeti koliko ovaj preokret mora teško pasti Jevrejinu. Da, mučan je rad oderanim žrtvama sebe odjednom predstaviti kao "prijatelja ljudi". On najpre ide na to da u očima naroda popravi ono što je do tada zgrešio. Počinje svoju promenu kao "dobročinitelj" čovečanstva. Kako njegova nova dobrota ima realnu osnovu, ne može se dobro pridržavati stare biblijske izreke, da levica ne treba da zna šta daje desnica, već se hteo - ne hteo mora pomiriti sa tim da što je moguće većem broju ljudi stavi do znanja kako oseća patnje mase, i šta sve protiv toga on lično žrtvuje. U ovoj njemu upravo urođenoj skromnosti dobošem objavljuje ostalom svetu svoje zasluge, dok ovaj u to ne počne i stvarno da veruje. Ko u to ne veruje čini mu gorku nepravdu. Ubrzo on počinje da tako obrće stvari, kao da je do sada samo njemu stalno nanošena nepravda a ne obrnuto. Posebno glupaci veruju u ovo i ne mogu onda ništa drugo do da sažaljevaju sirotog "nesrećnika". Dalje bi ovde još trebalo primetiti da Jevrejin uz svu radost žrtvovanja lično, naravno, nikad nije siromašio. On već zna da rasporedi; da, ponekad se njegovo dobročinstvo može zaista uporediti samo sa

đubrivom koje se ne posipa po polju iz ljubavi prema njemu, već iz brige za sopstveno kasnije dobro. U svakom slučaju svi u srazmerno kratkom roku saznaju, da je Jevrejin

postao "dobrotvor i čovekoljubac". Kakav čudan preokret! Ono što, međutim, kod drugih manje ili više važi kao samo po sebi razumljivo, već stoga izaziva krajnje čuđenje, kod mnogih čak vidljivo divljenje, što to kod njega upravo nije samo po sebi razumljivo. Tako biva, da se njemu svako takvo delo još mnogo više vrednuje nego ostalom čovečanstvu. I još više: Jevrejin odjednom postaje i liberalan, i počinje da sanjari o neophodnom napretku čovečanstva.

Tako polako postaje zagovornik novog doba. Naravno da sve temeljitije uništava osnove jedne ekonomije, uistinu korisne za narod. Zaobilaznim putevima akcije uvlači se u tok nacionalne proizvodnje, pravi od nje kupovni, bolje reći, cincarski objekt za cenkanje, i tako otima preduzećima osnove ličnog posedištva. Tek time dolazi do onog unutrašnjeg otuđenja između poslodavca i onog ko prima posao, što vodi do kasnijih političkih klasnih raskola. Konačno jevrejski uticaj na ekonomske poslove raste preko berze strašno hrzo. On postaje vlasnik ili pak kontrolor nacionalne radne snage. Radi jačanja svoje političke sigurnosti pokušava da sruši rasne i građanske granice koje ga stežu na svakom koraku. U tu svrhu se svom svojom ustrajnošću bori za versku toleranciju - i u slobodnom zidarstvu koje je potpuno pod njegovim uticajem, ima odličan instrument za odbranu ali i za proturanje svojih ciljeva. Vladajući krugovi kao i viši slojevi političkog i ekonomskog građanstva kroz zidarske niti dospevaju u njegove zamke a da to i ne slute.

Samo narod kao takav ili bolje reći stalež koji se budi, i koji sam izbori svoja prava i slobodu, ne može da u dubljim i širim slojevima time bude dovoljno obuhvaćen. To je međutim neophodnije od svega ostalog; jer Jevrejin oseća da mogućnost sopstvenog uspona do vladajuće uloge postoji samo ako se pred njim nalazi "onaj koji utire put"; smatra da njega može da prepozna u građanstvu i to u njegovim najširim slojevima. Rukavičari i tkači se ne hvataju finom mrežom slobodnog zidarstva, već se ovde moraju primeniti grublja ali ne i manje uverljiva sredstva.

Tako uz slobodno zidarstvo

dolazi kao drugo oružje u službi Jevreja: štampa. Prisvaja je svom svojom ustrajnošću i sposobnošću. Njome počinje polako da obuhvata ceo javni život i da ga hvata u mrežu, da ga vodi i gura, pošto može da proizvede i diriguje onom moći, koja je danas, označena kao "javno mnjenje" poznatija nego pre nekoliko decenija. Pri tome on uvek prikazuje sebe kao bezgranično željnog znanja, hvali svaki napredak, najviše naravno onaj koji vodi propasti drugih; jer svako znanje i svaki razvoj procenjuje samo prema mogućnosti pospešivanja svoje narodnosti, a gde ona nedostaje, on je neumoljivi smrtni neprijatelj svake svetlosti i mrzi svaku pravu kulturu. Tako primenjuje sve znanje koje prima u školama drugih, samo u službi svoje rase.

Ovu narodnost čuva kao nikad ranije. Dok izgleda kao da je preplavljen "prosvećenošću", "slobodom", "čovečanstvom" itd, strogo zatvara svoju rasu. Ponekad daje svoje žene uticajnim hrišćanima, ali svoje muško pleme u principu uvek održava čistim. On truje krv drugih ali čuva svoju sopstvenu. Jevrejin se skoro nikad ne ženi hrišćankom, već hrišćanin Jevrejkom. Mešanci se ipak više

razvijaju ka jevrejskoj strani. Naročito propada potpuno jedan deo višeg plemstva. Jevrejin to sasvim tačno zna i stoga planski sprovodi ovu vrstu "razoružavanja" duhovnog vodećeg sloja svojih rasnih protivnika. Da bi maskirao hajku i uspavao žrtve, sve više govori o jednakosti svih ljudi, bez obzira na rasu i boju kože. Glupaci počinju da mu veruju. Kako celo njegovo biće još uvek prejako drži miris previše stranog, a da bi naročito široka narodna masa bez zapreke ušla u njegovu mrežu, kroz svoju štampu daje sliku o sebi, koja tako malo odgovara stvarnosti koliko to, obrnuto, služi cilju koji želi da ostvari. Naročito se u šaljivim listovima trudi da prikaže Jevreje kao bezazlen narod koji ima svoje svojstvenosti - baš kao i drugi - ali koji ipak u svom ponašanju koje se možda čini nešto stranim, pokazuje znake moguće komične, ali vrlo poštene i blage duše. Kako se u stvari trude da ga prikažu više beznačajnim nego opasnim, njegov krajnji cilj na ovom stadijumu je pobjeda demokratije ili, kako on to shvata: vladavina parlamentarizma. Ona najviše odgovara njegovim potrebama; ipak isključuje ličnost i na njeno mesto stavlja majoritet gluposti, nesposobnosti i na kraju kukavičluka. Krajnji rezultat će biti pad monarhije, do kog pre ili kasnije mora da dođe.

j) Neizmerni ekonomski razvoj vodi promeni socijalne raslojenosti naroda. Kako mali zanat polako izumire, a time i mogućnost osvajanja jedne samostalne egzistencije za radnika postaje sve ređa, on brzo proletarizira. Nastaje industrijski "fabrički radnik", čije se bitno obeležje može tražiti u tome da on jedva dolazi u poziciju da u kasnijem životu zasnuje sopstvenu egzistenciju. On je u najistinskijem smislu reči bez poseda, njegovi stari dani se mogu označiti kao mučenje a jedva kao život. Već ranije je jednom stvorena slična situacija, koja je zapovednički nametala jedno rešenje i našla ga. Uz seljaka i zanatliju su kao dalji stalež došli polako službenik i nameštenik - posebno državni. I oni su bili bez poseda u najistinskijem smislu reči. Država je iz tog nezdravog stanja najzad našla izlaz u tome, da je preuzela zbrinjavanje državnog nameštenika, koji čak nije mogao da se obezbedi za svoje stare dane, i uvela penziju, mirovinu. Ovaj primer je polako sledilo sve više privatnih preduzeća, tako da danas skoro svaki duhovni nameštenik dobija svoju kasniju penziju, ukoliko je preduzeće već dostiglo ili prekoračilo određenu veličinu. A tek je osiguranje državnog službenika u starosti moglo da ga dovede do one nesebične revnosti koja je u predratno doba bila najvažnija osobina nemačkog činovništva.

Tako je ceo jedan stalež koji je ostao bez poseda, na pametan način otrgnut od socijalne bede i time uključen u celinu naroda. Sada se ovo pitanje iznova, i ovog puta u mnogo većem obimu približilo državi i naciji. Nove ljudske mase koje su išle i do miliona, su se iz seoskih mesta preseljavale u veće gradove, da bi kao fabrički radnici u novosnovanim industrijama zarađivali svakodnevni hleb. Radne i životne prilike novog staleža su bile više loše nego tužne. Već i više ili manje mehaničko prenošenje starijih metoda rada starog zanatlije ili seljaka na nove oblike, nikako nije odgovaralo. Delatnost i jednog i drugog se više nije mogla porediti sa naporima, koje mora da uloži industrijski fabrički radnik. U starom zanatu je vreme možda igralo manju ulogu, ali ga utoliko više igra kod novih metoda rada. Formalno preuzimanje starog radnog vremena u velikoj industriji je delovalo

upravo kobno; jer je raniji stvarni radni učinak bio mali usled nedostatka današnjih intenzivnih metoda rada. Ako se ranije i mogao izdržati četrnaestočasovni ili petnaestočasovni radni dan, onda ga se sigurno nije moglo izdržati u vreme kada se svaka minuta do kraja iskorištava. Zaista je rezultat ovog besmislenog prenošenja starog radnog vremena na novu industrijsku delatnost u dva pravca nesrećna; zdravlje je uništavano i razorena vera u više pravo. Konačno je uz to došla bedna naknada s' jedne strane i nasuprot tome očigledan, utoliko bolji položaj poslodavca, s' druge strane.

Na selu nije moglo biti socijalnog pitanja pošto su gospodar i sluga radili isti posao i pre svega jeli iz iste činije. Ali i to se promenilo. Odvajanje onog ko prima posao od poslodavca se sada izgleda vršilo u svim oblastima života. Koliko je pri tom požidovljavanje našeg naroda već uznapredovalo, može se videti iz malog poštovanja, ako ne i prezira, koji su ukazivani manuelnom radu po sebi. To nemačko nije. Upravo romanizacija, koja je u stvari bila požidovljavanje, je promenila nekadašnje poštovanje

zanata u izvestan prezir svakog telesnog rada uopšte. Tako u stvari nastaje novi, malo poštovan stalež, te jednog dana mora da iskrsne pitanje, da li bi nacija imala snage, da novi stalež sama ponovo uključi u opšte društvo, ili bi staleška razlika prešla u klasni jaz. Jedno je međutim sigurno: novi stalež u svojim redovima nije imao najgore elemente, već naprotiv u svakom slučaju najsnažnije. Prefinjenosti takozvane kulture nisu ovde vršile svoja rastvarajuća i uništavajuća dejstva. Široka masa novog staleža još nije bila zaražena otrovom pacifističke slabosti, već robusna i, kad je to bilo potrebno, brutalna.

Dok se građanstvo uopšte nije brinulo o ovom važnom pitanju, već ravnodušno puštalo stvari da teku, Jevrejin shvata nepredvidivu mogućnost koja se ovde nudi za budućnost, a time što na jednoj strani do poslednje konsekvence organizuje kapitalističke metode izrabljivanja ljudi, približava se samoj žrtvi svog duha i vladavine, i ubrzo postaje vođa njene borbe protiv sebe same. To je naravno, samo slikovito govoreći, "protiv sebe same"; jer veliki majstor laganja zna da sebe, kao i uvek, pokaže čistim a krivicu natovari drugima. Pošto ima drskosti da sam vodi masu, ona uopšte ne dolazi na pomisao, da bi se moglo raditi o najbesramnijoj prevari svih vremena.

A ipak je tako bilo.

Jedva da se novi stalež razvio iz opšteg ekonomskog preuređivanja, Jevrejin je već jasno pred sobom video novog začetnika sopstvenog daljeg napretka. Najpre je koristio građanstvo kao zidoder protiv feudalnog sveta, sada radnike protiv građanskog. Ali ako je nekad znao da u senci građanstva lukavštinom osvoji građanska prava, sada se nadao da će u borbi radnika za život naći put ka sopstvenoj vladavini. Od sada samo radnik ima zadatak da se bori za budućnost jevrejskog

naroda. Nesvesno je stavljen u službu moći, koju namerava da osvoji. Puštaju ga da prividno navali protiv kapitala i mogu ga najlakše pustiti da se bori upravo za to. Pri tom stalno više protiv međunarodnog kapitala a u stvari misli na nacionalnu ekonorniju. Nju treba demolirati, da bi nad njenim lešom mogla da trijumfuje međunarodna berza.

Postupak Jevrejina je pri tom sledeći:

On se približava radniku, licemerno laska saosecajući sa njegovom sudbinom ili čak buneći se zbog njegove sudbine u bedi i siromaštvu, da bi na tom putu zadobio poverenje. On se trudi da prouči sve pojedinačne stvarne ili uobražene nepravde njegovog života, i da probudi čežnju ka izmeni takvog bitka. Potrebu za socijalnom pravdom koja na bilo koji način drema u svakom arijevskom čoveku, pojačava na beskrajno pametan način do mržnje prema onom koji ima više sreće, a borbi za uklanjanje socijalnih nepravdi daje sasvim određeno obeležje, primereno pogledu na svet. On osniva marksističku nauku.

Time što se pokazuje kao nerazdvojno povezan sa čitavim nizom socijalno opravdanih zahteva, pospešuje njihovo širenje, kao i obratno, nenaklonost pristojnog čovečanstva, da sledi zahteve koji, izneti u takvoj formi i pratnji od početka izgledaju kao nepravni, čak kao da ih je nemoguće ispuniti. Jer su pod ovim plaštom čisto socijalnih misli skrivene odista đavolske namere, da, one se u punoj otvorenosti iznose sa najdrskijom jasnošću. Ova nauka predstavlja nerazdvojnu mešavinu razuma i ljudske ludosti, ali uvek tako, da samo ludost može da postane stvarnost, nikad razum.

Kategoričkim odbijanjem ličnosti, a time i nacije i njenog rasnog sadržaja, ona razara elementarne osnove celokupne ljudske kulture, koja je zavisna upravo od ovih faktora. To je pravo unutrašnje jezgro marksističkog pogleda na svet, ukoliko se izrod jednog zločinackog mozga sme označiti kao "pogled na svet". Sa rušenjem ličnosti i rase pada značajna prepreka za vladavinu manje vrednog - a to je Jevrejin.

Upravo u ekonomskom i političkom besmislu leži smisao ove nauke. Jer se njime sprečavaju svi stvarno inteligentni da se stave u njenu službu, dok oni duhovno manje aktivni i ekonomski loše obrazovani žure ka njoj sa zastavama koje se vijore. Inteligenciju za pokret - jer je i ovom pokretu za njegovo postojanje potrebna inteligencija - "žrtvuje" Jevrejin iz svojih redova. Tako nastaje čisti pokret manualnih radnika pod jevrejskim vođstvom, koje naizgled namerava da poboljša položaj radnika a u stvari želi porobljavanje, a time i uništenje svih nejevrejskih naroda. Ono što slobodno zidarstvo uvodi u krugove tzv. inteligencije na opštoj pacifističkoj klonulosti nacionalnog nagona za samoodržanjem, prenosi se širokim masama, a pre svega građanstvu, kroz delatnost velike, danas uvek jevrejske štampe. Uz oba ova oružja razaranja dolazi kao treća, i daleko najuspešnija, organizacija sirove snage. Marksizam treba da kao jurišna i kolona za napad dovrši ono što je kročilački rad prva dva oružja, pripremivši, ostavio da sazreva za slom.

Time se izvršava zbilja majstorska zajednička igra, tako da se zaista ne treba čuditi, kad nasuprot tome najviše zakažu upravo one institucije, koje uvek rado žele da se predstavljaju kao nosioci više ili manje uobraženih državnih autoriteta. U našem visokom i najvišem državnom činovništvu je Jevrejin uvek (ne uzimajući u obzir neke izuzetke) najvoljniji pospešivač njegovog uništavajućeg rada. Ponizna pokornost ka "gore" i arogantna naduvenost na "dole" odlikuju ovaj stalež isto toliko kao i često neverovatna ograničenost, koju jedino nadmašuje povremeno upravo začuđujuća uobrazilja. To su, međutim, osobine koje su Jevrejinu potrebne kod naših vlasti i

koje prema tome voli. Praktična borba koja sada započinje odvija se, u grubim crtama, na sledeći način:

Prema krajnjim ciljevima jevrejske borbe, koji se ne iscrpljuju samo u ekonomskom porobljavanju sveta, već zahtevaju i njegovo političko podjarmljivanje, Jevrejin deli organizaciju svoje marksističke nauke o svetu na dve polovine, koje, prividno razdvojene jedna od druge, u stvarnosti obrazuju nedeljivu celinu: na politički i sindikalni pokret. Sindikalni pokret mami. On nudi radniku pomoć i zaštitu u njegovoj

teškoj egzistencijalnoj borbi, koju on mora da vodi zahvaljujući pohlepi i kratkovidosti mnogih preduzimača, a time i mogućnost da izbore bolje životne uslove. Ako radnik ne želi da zastupanje svojih životnih ljudskih prava, u vreme kada se organizovana narodna zajednica, država, o njemu uopšte ne brine, preda slepoj samovolji ljudi koji su delom malo svesni odgovornosti a često i bez srca, mora njihovu odbranu da uzme sam u svoje ruke. Upravo u onoj meri, u kojoj takozvano nacionalno građanstvo, zaslepljeno novčanim interesima, ovoj životnoj borbi na put postavlja najteže prepreke, zatim ne

samo pruža otpor svim pokušajima za skraćanje neljudski dugog radnog vremena, ukidanje dečjeg rada, osiguranje i zaštitu žene, popravljavanje zdravstvenih prilika u radionicama i stanovima, već ih često i stvarno sabotira, pametniji Jevrejin prihvata tako ugnjetenog. On postepeno postaje vođa sindikalnog pokreta, i to utoliko lakše, kad se kod njega ne radi o stvarnom otklanjanju socijalnih nepravdi u pravom smislu, već samo o stvaranju jedne njemu slepo odane ekonomske borbene trupe za rušenje nacionalne ekonomske nezavisnosti. Jer, dok će se vođenje zdrave socijalne politike

stalno kretati između smernica za održavanje narodnog zdravlja s' jedne strane, i osiguranje nezavisne nacionalne ekonomije s' druge strane, za Jevrejina ne samo da otpadaju oba ova stanovišta u njegovoj borbi, već je njihovo uklanjanje njegov životni cilj. On ne želi održanje nacionalne ekonomije već njeno uništenje. Usled toga ga nikakva griža savesti ne može sprečiti, da kao vođa sindikalnog pokreta, postavi zahteve koji ne samo da su preterani, već je njihovo ispunjenje praktično ili nemoguće ili znači propast nacionalne ekonomije. On takođe ne želi da pred sobom ima zdrav, stasit naraštaj, već krhko stado koje se može podjarmiti. Ova želja mu ponovo dozvoljava da postavlja besmislene zahteve, čije je praktično ispunjenje prema njegovom sopstvenom znanju nemoguće, koji dakle ne mogu dovesti ni do kakve

promene stvari, već jedino do razuzdanog uzburkanja mase. Do toga je njemu stalo a ne do stvarnog i poštenog poboljšanja njenog socijalnog položaja.

Tako se vođstvo Jevreja u sindikalnim stvarima ne može osporiti, dok god enorman prosvetiteljski rad ne utiče na mase, poučava ih kako da svoju beskrajnu bedu učine boljom, ili dok država ne uništi Jevrejina i njegov rad. Jer dok god poimanje masa ostane malo kao do sada i država tako ravnodušna kao danas, ova će masa uvek kao prvog slediti onog ko u ekonomskim stvarima najpre ponudi najbesramnija obećanja. U tome je Jevrejin majstor, jer se njegova ukupna delatnost ne bi zaustavila nikakvim moralnim razmišljanjima!

Tako on u ovoj oblasti za kratko vreme prisilno uklanja sa polja svakog konkurenta prema njegovoj celokupnoj unutrašnjoj grabljivoj brutalnosti, usmerava sindikalni

pokret istovremeno na najbrutalniju primenu sile. Ako se nečije razmišljanje suprotstavi jevrejskom izazovu, njegovi se prkos i presude slamaju terorom. Posledice takve delatnosti su strašne. U stvari, Jevrejin uz pomoć sindikata koji bi mogao da bude blagoslov nacije, ruši osnove nacionalne ekonomije. Paralelno s' tim napreduje politička organizacija. Ona sa sindikalnim pokretom utoliko radi zajedno, ako on priprema mase za političku organizaciju, čak i silom gura u nju. On je, dalje, stalni finansijski izvor iz kog politička organizacija hrani svoj enormni aparat. Ona je kontrolni organ političke aktivnosti pojedinca i kod svih velikih demonstracija političkog karaktera vrši ulogu pokretača. Konačno, on se više uopšte ne zauzima za ekonomske stvari, već stavlja političkoj ideji na raspolaganje njeno glavno sredstvo borbe, obustavu rada, kao masovni i generalni štrajk. Stvaranjem štampe čiji je sadržaj prilagođen duhovnom horizontu najmanje obrazovanih ljudi, politička i sindikalna organizacija najzad dobijaju podsticajnu instituciju kroz koju najniži slojevi nacije sazrevaju za najsmelija dela. Njen zadatak nije da izvede ljude iz gliba i uzdigne na viši stupanj, već da izade u susret njihovim najnižim instinktima. Jedan koliko špekulativan, toliko unosan posao, kod jedne koliko lenje za razmišljanje, toliko ponekad drske mase. Ova štampa koja u upravo fanatičnoj klevetničkoj borbi sve nasilno skida, jer, pre svega ono, što se može smatrati osloncem nacionalne nezavisnosti, kulturne visine i ekonomske samostalnosti nacije. Ona napada, pre svega, sve karaktere koji se ne žele prignuti jevrejskoj vladalačkoj drskosti, ili čija genijalna sposobnost Jevrejinu sama po sebi izgleda kao opasnost. Jer da bi Jevrejin nekoga mrzeo, nije neophodno da se taj bori protiv njega, već je dovoljna sumnja, da bi drugi mogao nekad da dođe na pomisao da se bori protiv njega, ili na osnovu svoje nadmoćne genijalnosti uvećava snagu i veličinu naroda, neprijateljskog Jevrejima. Njegov instinkt, siguran u tim stvarima, u svakom naslućuje prvobitnu dušu, a njegovo neprijateljstvo je sigurno onome, ko nije duh njegovog duha. Kako Jevrejin nije napadnuti već napadač, kao njegov neprijatelj ne važi samo onaj ko napada, već i onaj ko mu se suprotstavlja. Međutim, sredstvo kojim on pokušava da slomi tako drske ali ponosne duše, ne zove se poštena borba već laž i kleveta. Ovde se ne plaši ničega, i u svakoj prostoti je tako velik, da niko ne treba da se čudi kad u našem narodu personifikacija đavola kao simbola svega zlog, prihvati utelovljeni lik Jevrejina. Neznanje široke mase o unutrašnjem biću Jevrejina, bezinstinktivna ograničenost naših gornjih slojeva pušta da narod lako postane žrtva ovog jevrejskog rata laži. Dok se gomji slojevi zbog urođenog kukavičluka okreću od čoveka kog Jevrejin na taj način napada lažju i klevetom, široka masa veruje sve, zbog gluposti ili zaostalosti. Državni organi se ili zaogrću ćutanjem ili, što je najefikasnije da bi se jevrejskom ratu štampe pripremio kraj, progone nepravedno napadnutog, što u očima takvog jednog činovničkog magarca izgleda kao zaštita državnog autoriteta i osiguranje reda i mira. Polako se strah od marksističkog oružja Jevreja spušta kao mora na mozak i dušu pristojnog čoveka. Čovek počinje da drhti pred strašnim neprijateljem i time postaje njegova konačna žrtva.

k) Vladavina Jevrejina u državi izgleda tako osigurana, da se on sada ne sme samo opet označiti kao Jevrejin već bezobzirno priznaje i svoja nacionalna i politička

razmišljanja. Jedan deo njegove rase se već sasvim otvoreno priznaje kao strani narod, a da se pri tom opet laže. Jer dok cionizam ostalom svetu pokušava da dokaže da bi se nacionalno samoodređenje Jevrejina zadovoljilo stvaranjem Palestinske države, Jevreji ponovo nadmudruju glupe (Gojimi). Oni uopšte ne misle da u Palestini izgrade jevrejsku državu, da stanuju u njoj, već samo žele organizacionu centralu svoje međunarodne svetske prevare, koja ima sopstvenu suverenu vlast i koja izmiče postupku drugih država; pribežište dokazanih propalica i univerzitet za nove varalice.

Ali to je znak ne samo njihovog rastućeg pouzdanja već i osećaja sigurnosti, drsko i otvoreno u vreme kad jedan deo još lažno glumi Nemca, Francuza ili Engleza, drugi se dokumentuje kao jevrejska rasa. Koliko oni pred očima vide blisku pobedu, proizilazi iz zastrašujuće prirode, koju priprema njihovo komuniciranje sa pripadnicima drugih naroda.

Crnokosi Jevrejin mladić satima vreba sa satanskom radošću na licu, devojkicu koja ništa ne sluti, koju okalja svojom krvlju i otme tako njenom, devojčinom, narodu. Svim sredstvima pokušava da pokvari rasne osnove naroda koji podjarmiljuje. Tako kako sam planski kvvari žene i devojkice, ne plaši se ni toga da čak u većem obimu poruši krvnu granicu za druge. Jevreji su bili i jesu oni koji su Crncu doveli na Rajnu, uvek sa istom pritajenom mišlju i jasnim ciljem, da tako prisilno nastalim mešanjem unište omraženu belu rasu, sruše je sa njene kulturne i političke visine i sami se uzdignu do

njenih gospodara. Jer jedan narod čiste rase, koji je svestan svoje krvi, Jevrejin nikad

neće moći da podjarmi. On će na ovom svetu. biti večito samo gospodar mešanaca.

Tako on planski pokušava da stalnim trovanjem pojedinca snizi rasni nivo. Politički, međutim, počinje da zamenjuje ideje demokratije onima diktature proletarijata. U organizovanoj masi marksista je pronašao oružje koje mu dozvoljava da bude bez demokratije, a umesto nje mu dopušta da diktatorski grubom pesnicom podjarmi narode i da vlada. Planski radi na pobunjivanju u dva pravca: u ekonomskom i političkom. Narode koji napadu iznutra suprotstave previše žestok otpor, ovijem mrežom neprijatelja, zahvaljujući svojim međunarodnim uticajima, tera ih u ratove i konačno, ako je potrebno, na bojištima pobeđe zastavu revolucije. Ekonomski potresa države tako dugo dok se državna preduzeća koja postanu nerentabilna, ne odvoje od države i stave pod njegovu finansijsku kontrolu. Politički uskraćuje državi sredstva za njeno samoodržanje, ruši osnove svakog nacionalnog samopotvrđivanja i odbrane, uništava veru u rukovodstvo, omalovažava istoriju i prošlost i povlači po blatu sve stvarno veliko. U kulturi zarazi umetnost, literaturu, pozorište, zaglupljuje prirodni osećaj, ruši sve pojmove lepote i uzvišenosti, plemenitog i dobrog, i umesto toga, silom odvlači ljude u prisilni krug sopstvene niske osobitosti. Religija je napravljena smešnom. Običaji i moral se prikazuju kao preživeli, tako dugo dok ne padnu poslednji oslonci naroda u borbi za život na ovom svetu.

l) Sad počinje velika, poslednja revolucija. Time što Jevrejin osvaja političku vlast, zbacuje sa sebe ono malo prekrivača koje još nosi. Od demokratskog narodnog Jevrejina postaje krvni Jevrejin i narodni tiranin. Za nekoliko godina pokušava da iskoreni nacionalne nosioce inteligencije, a time što otme narodima njihove duhovne vođe, čini ih zrelim za ropsku sudbinu stalnog podjarmljivanja. Najstrašniji primer ove vrste predstavlja Rusija, gde je zaista satanskom neobuzdanošću, delom u neljudskim mukama pobio trideset miliona ljudi ili ih pustio da umru od gladi, da bi gomili jevrejskih književnika i berzanskih bandita osigurao vladavinu nad velikim narodom.

Kraj, međutim, nije samo kraj slobode naroda koje tlače Jevreji, već i kraj silnog ovog narodnog parazita. Nakon smrti žrtve, pre ili kasnije, umire i vampir.

Ako pustimo sve uzroke nemačkog sloma da prođu ispred naših očiju, kao poslednje i presudno preostaje neprepoznavanje rasnog problema i, naročito, jevrejske opasnosti.

Porazi na bojištu u avgustu 1918. bi se lako, kao u igri, podneli. Oni nisu bili ni u kakvoj vezi sa poredama našeg naroda. Nisu nas srušili oni, već ona sila, koja je te poraze pripremila, tako što je decenijama planski otimala našem narodu političke i moralne instinkte i snage, koje narode čak osposobljavaju za život a time i opradavaju. Time što je staro carstvo nemarno prolazilo kraj pitanja održanja rasnih osnova naše narodnosti, ono je preziralo jedino pravo koje daje život na ovom svetu. Narodi koji se mešaju ili dopuštaju da ih mešaju, greše protiv volje večnog providenja, pa njihova propast, prouzrokovana od strane jačeg, onda nije nepravda koja se njima čini, već samo obnova prava. Kad narod više ne želi da poštuje osobine svog bića, koje su mu prirodno date i ukorenjene u njegovoj krvi, nema pravo da se žali na gubitak svog zemaljskog bitisanja.

Sve na zemlji se može popraviti. Svaki poraz može postati ocem kasnije pobeде. Svaki izgubljeni rat uzrokom kasnijeg uspona, svaka nevolja oplodnjem ljudske energije, a iz svake potlačenosti mogu doći snage za novi duševni preporod - dok god se krv održava čistom. Izgubljena čistota krvi sama zauvek uništava unutrašnju sreću, ruši

čoveka zauvek a posledice se više nikad ne mogu ukloniti iz tela i duha. Kad se nasuprot ovom jedinom pitanju, ispituju i uporede svi drugi životni problemi, tek onda se vidi kako su oni, u poređenju s' njim, smešno mali. Svi oni su vremenski ograničeni - pitanje održavanja ili neodržavanja čistote krvi će, međutim, postojati dok ima ljudi. Sve stvarno značajne pojave propasti predratnog doba se u osnovi svode na rasne uzroke. Bilo da se radi o pitanju opšteg prava ili o deformacijama ekonomskog života, o pojavama kulturne propasti ili postupcima političke degeneracije, o pitanjima promašenog školskog obrazovanja ili lošem uticaju odraslih preko štampe itd., uvek i svuda je najdublji osnov neuvažavanje rasnih interesa sopstvenog naroda ili neuvidanje strane rasne opasnosti. Zbog toga su i svi pokušaji reforme, sve socijalne ustanove pomoći i politička nastojanja, sav ekonomski uspon i svako prividno povećanje duhovnog znanja u svojoj posledičnoj pojavi ipak nevažni. Nacija i njen organizam

koji osposobljava i održava život na zemlji, država, nisu iznutra postale zdravije, već su sve više vidljivo poboljevale. Sav prividni procvat starog carstva nije mogao

da skrije unutrašnju slabost, a svaki pokušaj stvarnog jačanja carstva propadao je uvek zbog prolaženja mimo značajnog pitanja.

Bilo bi pogrešno verovati da bi pristalice različitih političkih pravaca, koji su diletantski pokušavali da leče telo nemačkog naroda, čak i vođe izvesnim delom, po sebi bili loši ili zlonamerni ljudi. Njihova delatnost je samo stoga bila osuđena na neplodnost, jer su u najpovoljnijem slučaju videli samo pojavne forme naših opštih oboljenja i njih pokušavali da savladaju, a slepo prolazili pored uzročnika. Ko planski prati liniju političkog razvoja starog carstva, mora uz hladnokrvno ispitivanje da uvidi da je čak u vreme saglasnosti, a time i uspona nemačke nacije, unutrašnja propast već bila u

punom zamahu, i da se, uprkos svim prividnim političkim uspesima i rastućem ekonomskom bogatstvu, opšta situacija iz godine u godinu pogoršavala. Čak su i izbori za Rajhstag prividnim porastom marksističkih glasova najavili sve bliži unutrašnji, a time i spoljni slom. Svi uspesi takozvanih građanskih partija su bili bezvredni, ne samo jer nisu mogli da spreče brojčanu porast marksističke bujice, čak i uz takozvane građanske pobede na izborima, nego zato što su pre svega sami u sebi već nosili fermente kvarenja. I ne sluteći je građanski svet sam iznutra već bio zaražen mrtvačkim otrovom marksističkih predstava, a njegov otpor potiče često više iz konkurentске zavisnosti ambicioznih vođa nego iz principijelnog odbijanja konačne bitke odlučnih protivnika. Jedan jedini se tih dugih godina borio sa nepoljuljanom ravnomernošću, a to je bio Jevrejin. Njegova Davidova zvezda se u istoj meri sve više dizala, u kojoj se gubila volja za samoodržanjem naše nacije. Augusta 1914. se zato narod, rešen da napadne, nije sjurio na bojište, već je sledio samo poslednji treptaj nagona za nacionalnim samoodržanjem, nasuprot napredujućoj pacifističko-marksističkoj klonulosti tela našeg naciona. Kako ni tih sudbonosnih dana unutrašnji neprijatelj nije prepoznat, sav prividni otpor je bio uzaludan, a providenje nije odlikovalo pobedonosni mač već je sledilo zakon večite odmazde. Iz tog unutrašnjeg priznanja trebalo je da se za nas formiraju načela kao i tendencija novog pokreta, koji su, po našem uverenju, jedino bili sposobni da propast nemačkog naroda ne samo zaustave, već da stvore granitnu osnovu, na kojoj nekad može da počiva država koja ne predstavlja mehanizam ekonomskih poslova i interesa otuđen od naroda, već jedan narodni organizam: germansku državu nemačke nacije.